

Badische Landesbibliothek Karlsruhe

Digitale Sammlung der Badischen Landesbibliothek Karlsruhe

**D. Gebh. Theodori Meieri Theologi & Prof. in Academia
Julia Antichiliasmus Absolutissimus**

Meier, Gebhard Theodor

Helmstadii, 1696

§. CXXXII.

urn:nbn:de:bsz:31-105465

gni habebuntur, ut seculum *illud* consequantur, ubi infert D. Animadvertens, si universalis hic intelligenda esset resurrectio, tum resurgentibus peculiarem haud ascribi posse dignitatem. Respondeo sermonem esse hic de resurrectione ad vitam, quam in se spectatam non omnium esse concedimus, licet in tali actu futura sit, in quo omnes resurgent. Unde si vel centum dicta in medium proferre possent Adversarii, in quibus de solâ piorum resurrectione mentio fit, nihil tamen contra nos evincent, nisi simul ostendant, impios â tali piorum resurrectione esse excludendos, cum uno memorato non statim alterum negari omnes accurati doceant Philosophi. Hanc vero exclusionem nunquam demonstrabunt, quoniam Salvator expresse piorum & impiorum resurrectionem in uno actu conjungit Joh. V. 28. *Quâ de causâ etiam ex Catechismo minori B. Lutheri in Explicatione Symboli â primâ infantia profiteri edoctus sum, daß der heil. Geist (non exclusis cæteris Divinitatis Personis) am jüngsten Tage mich und alle Todten auferwecken / mir aber samt allen Gläubigen ein ewiges Leben geben werde scil. in eodem die novissimo.* Quo quid apertius pro asserenda universali fidelium & infidelium simul sumptorum resurrectione uno actu conjuncta? Notent hoc illi qui Chiliafsmum libris nostris Symbolicis haud repugnare temere affirmant.

CXXII. Huc igitur respexit Summe Venerabilis Dominus Præceptor, dū in edito Programme posuit, nos in Catechismo nostro unam saltem eamq̄ universalem die ultimo mundi futuram mortuorum resurrectionem credere, ad quod D. Animadvertens nihil potuit regere nisi quod §. 32. ait in textu Græco Symboli non legi *ἀνάστασις ἀδύνατος*: Verum etsi illa verba Symboli:

ἀνά-

ἀνάστασιν ἔσχατος non inferant unam atque universalem
 carnis resurrectionem in die novissimo futuram, evin-
 cit tamen talem ipsa B. Lutheri ante adducta Explica-
 tio, quæ utique omnibus consentientibus ad Catechi-
 smum nostrum pertinet. Dicitis (1) iudicium tamen vi-
 vorum & mortuorum quod in Symbolo profiteamur,
 particularem piorum resurrectionem inferre, cum in
 eo Sancti futuri sint Christi Assessores, adeoq; ante judi-
 cium apud Christum esse jam debeant: Respondeo esse
 hoc petitionem principii. Licet enim Sanctis appro-
 batorium concedamus iudicium, hoc ipso tamen non
 sequetur, quod futuri sint Assessores, aut ipsi non etiam
 debeant iudicari, cum tale iudicium etiam Ninivitis &
 Reginae Arabiae tribuatur Matth. XII. v. 40. & 41. Ulte-
 rius, etiamsi quoque apostolis ex Luc. XXII. 28. seqq.
 concedatur aliqua prærogativa, in hoc iudicio appro-
 batorio; nihil tamen obstat, quo minus cum cæteris
 uno actu resurgant, & Christo Judici sistantur, qui de-
 inceps iis à reliquis separatis, tanquam Assessoribus u-
 tatur. Dicitis (2) ex Animadv. §. 29. Christum vivos &
 mortuos iudicaturum in illustri adventu & regno suo
 2. Tim. IV. 1. at in fine mundi ipsum Patri regnum tra-
 diturum ex 1. Cor. XV. adeoq; non amplius id retentu-
 rum, Ergo in fine mundi iudicium hoc collocari non
 posse. Respondeo falsum esse quod Christus in fine
 mundi regnum amissurus sit, quin potius regnum su-
 um multo majori cum gloria tum administrare incipi-
 et, idque in omnem æternitatem. Locum ex 1. Cor.
 XV. falso pro hujus regni amissione allegari supra fuit
 ostensum. Dicitis (3) Zach. XIV. 4. 5. dici quod ipse Do-
 minus cum omnibus sanctis venturus sit ad pœnam
 gentium. Respondeo l. c. non agi de iudicio vivorum
 & mortuorum à Christo habendo, sed de gentilium

per sanctos prostratione, quod vel in unicâ victoriâ (v. g. Macchabæorum contra Syros, ubi utique Deus cum suis sanctis pugnavit, qua de re tamen nihil determino) satis impleri potuit. Dicis (4) Christum adventurum esse, cum venturum sit tempus refocillationis ex Act. III. 20. adeoque adventum ejus in tempore adhuc collocandum esse. Respondeo, incertum esse, quænam sint tempora refocillationis l. c. nec video quid repugnet, quo min⁹ de vitâ æternâ explicetur, quæ per *συγκατάστασις* temporis appellationem fortiatur, quo etiam tendit B. Lutherus in Glossâ adjecta. Nec est quod excipiat D. Animadvertens, tempus hoc incidere debere in tubam septimam, cum in utroque tempore implenda sint Prophetarum prædicta Apoc. x. 7. neque enim Apostolus Act. II. 21. in ipsis temporibus refocillationis ista docet implenda, sed Christum docet cælos occupaturum donec impleta sint omnia Prophetarum oracula, unde cum è cælis descendet, omnia jam erunt impleta, adeoque tempora refocillationis post adventum Christi in cælis incipienda, post illam impletionem collocari quoque debent: Post tubam itaque septimam, non vero in eâ incipient.

CXXXIII. Atque ita etiam Argumenta quæ extra Apocalypsin in Scripturis contineri voluit nostra Animadversio, dissoluta sunt. Missis autem iis quæ ad negotium ipsum haud pertinent, expendenda jam venient quæ D. Animadvertens habet §. 35. de Quæstione, num Chiliasmus pertineat ad finem fidei nostræ, an ad Media finem ipsum consequendi: Verba D. Animadvertentis hæc sunt. *Majusculis porro litteris, tanquam res magna & ardua quæstio sit*, magni utique momenti res est, ut ea quæ ad finem nostrum ultimum spectant, exquisite habeamus cognita, cum ad illa con-

fe-